

CO UŽ VÍM?

Říkadla pro nejmenší

Vladimír Čada

Vladimír Čada

CO UŽ VÍM?

Říkadla pro nejmenší

Sněhuláci

Kluci, ale holky taky,
staví spolu sněhuláky.
Oči černé jako máky,
hrnec, mrkev, koště taky.

Ať malý, či veliký,
musí mít i knoflíky.
Dál už jenom celí bílí,
jak je děti postavily.

Za několik chvilíček,
přišel ušák – zajíček.

Sněhuláci stojí bosí,
zajíc ušáček je prosí,
ať mu dají na křoupání,
své mrkvové nosy.

Sněhuláci naši,
zajíček je straší,
že jim nosy nastrouhá
na mrkvovou kaši.

Sněhuláci bílí,
v mrazu plní síly,
před ušákem svoje nosy,
hrdě ubránili.

Bobr

Nese bobr náruč klestí,

houštinou si cestu klestí,

žádný med to není.

Když bude mít trochu štěstí,

prodá klestí na náměstí

lidem na topení

Datel

Doktor datel, lékař stromů,
pospíchal z výletu domů.

Letěl rychle k datlici
pochlubit se s čepicí.

Když přiletěl na svůj buk,
na dutinu „ťuky ťuk.“

Datlová se polekala,
otevřít mu pospíchala.

„Copak neseš za novinu,
že tak ťukáš na dutinu?“

„Já jsem ti chtěl jenom říci,
podívej se - mám čepici!“

„To jsi tomu tedy dal.

Pěkně jsi mně rozesmál.

Vím přeci, že datlíci

nosí rudou čepici.“